

[Poul Westergaard.]

vi 22 vil ikke tåle, at noget af det går ud, for så vil vi have valg. Ikke på mindste måde har man søgt forhåndsforhandling, forhåndstilslutning hos nogen af de øvrige velmenende partier i dette ting, ikke søgt at imødekomme nogen af de andre synspunkter, ikke søgt at drage nytte af den positive samarbejdsvilje, som man har mødt ved flere tidligere lejligheder. Mon ikke man igen overvurderer sin egen ufejlbarlighed? I hvert fald er fremgangsmåden ikke forenelig med ønsket om at nå et hurtigt resultat.

For det andet: hvordan kan man forestille sig, at man slipper godt fra at foreslå hele arbejdsmarkedets forhandlingsapparat sat ud af spillet ved lov i et år, uden at man har givet arbejdsmarkedets parter skygge af chance for at nå et resultat? Det har man jo nemlig ikke. Regeringen har end ikke forsøgt at samle et solidt politisk flertal om et sæt af politiske foranstaltninger, som kunne skabe det økonomiske og politiske klima, hvori parterne i frivillighed kunne nå til den rette løsning. Jeg indrømmer, at socialdemokratiets evige ekkoer af kommunisternes monomane og uansvarlige krav om valg i tide og utide ikke har gjort det mere fristende for regeringen. Men jeg nægter også at tro, at socialdemokratiet er så lammet af kommunistforskrækkelse, at det overhovedet ikke ville lade sig bevæge ind på en mere ansvarlig linje i denne alvorlige situation, hvis et begavet forsøg blev gjort.

Retsforbundet vil ikke, hverken nu eller senere, medvirke til noget lovindgreb i det private arbejdsmarkeds aftalefrihed. Vi vil ikke fratage arbejdsmarkedets parter deres del af ansvaret eller fratage lønmodtagerne deres soleklare ret til ved frie aftaler at sælge deres arbejdskraft til den pris, som de kan opnå. Vi vil ikke medvirke til, at politikerne tilraner sig et nyt område af samfundslivet, som de heller ikke ville have skygge af chance for at bestyre fornuftigt, nemlig lønfastsættelsen i samfundet i bred almindelighed. Rent bortset fra den uro, som en sådan påtvunget indkomstlovgivning må frygtes at medføre, og som jo kan blive helt katastrofal i sig selv, vil et lovindgreb utvivlsomt have meget langtrækkende skadevirkninger og for lange tider ødelægge forhandlingsparternes muligheder for ved fremtidige overenskomstforhandlin-

ger at nå et resultat; de ville i deres krav simpelt hen indrette sig på risikoen for et politisk indgreb, de ville flygte fra deres ansvar.

Derimod vil vi gerne medvirke til sammen med andre at formulere og vedtage de politiske foranstaltninger, som kan mildne klimaet for overenskomstforhandlingerne og give parterne mulighed for i frivillighed at nå til et resultat, som Danmark kan leve med og overleve med, f. eks. yderligere skattelettelser eller andre realindkomstforbedringer over afgiftslempelser el. lign., garantier for, at det private arbejdsmarked ikke bliver løbet over ende af det offentlige arbejdsmarked, indgreb imod urimelige indtægtsstigninger på områder, hvor der ikke er tilstrækkelig konkurrence, og sidst, men ikke mindst, en eller anden jordreform, der simpelt hen sætter en stopper for de passive indkomstoverførelser til jordejerne, som nu sker gennem prisstigningerne på jorden. Disse indkomstoverførelser har i de senere år udgjort næsten lige så stort et beløb, som hele Danmarks industri har udbetalt i lønninger til alle sine medarbejdere. Det er også en omkostningsfaktor af betydning.

Et sådant politisk garantisæt, gerne betinget af udfaldet af overenskomstforhandlingerne, ville give arbejdsmarkedets parter en fair chance for at nå et forsvarligt resultat, men man kan ikke forlange tilbageholdenhed hos lønmodtagerne på det private arbejdsmarked, hvis andre bare får lov at rage til sig.

For det tredje: regeringen påstår, at den i sin helhedsplan har sikret denne balance, og at ingen går fri for at bære sin del af byrden, men det er jo ikke rigtigt. Hvis vi bliver på det jordpolitiske, er det helt stensikkert, at regeringens forslag om kapitalvindingskatten, som man også forlanger gennemført, overhovedet ikke løser dette fordelingsmæssige og samfundsøkonomiske problem; selv om man påstår, at forslaget indeholder den skærpelse, som man er blevet enig med socialdemokratiet om, ved enhver, at problemet ikke kan løses ved en omsætningsafgift på jord, men kun gennem en høj løbende afgift på jordens brug.

Regeringen gør også et stort nummer ud af, at den har fået en aftale med landbrugets hovedorganisationer, en aftale om at fastholde landbrugets priser på hjemmemarke-